

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Tots Sants

La festa de Tots Sants i la commemoració dels Fidels Difunts ens conviden, des de dos punts de vista diferents, a mirar al més enllà. En la primera diada contemplem l'amor de Déu reflectit en la victòria dels qui gaudeixen de la seva glòria al cel. Una multitud de sants que viuen a la presència de Déu, la majoria desconeguts; és el rostre més brillant i en plenitud de l'Església —l'Església triomfant, a la qual tots som cridats. Una multitud que comparteix el seu destí benaurat però amb diversitat en els camins que han seguit per a assolir la seva fi: «diferents itineraris de vida que ens indiquen diversos camins de santedat, units per un únic denominador comú: seguir Crist i confi-

gurar-se a ell, fi últim de la nostra història humana [...]. Tots els estats de vida poden arribar a ser camí de santificació (Benet XVI). Precisament, avui presentem un rostre concret, no solament per la seva santedat sinó també pel seu ensenyament: sant Joan d'Àvila. El dia 2 de novembre, en canvi, recordem tots els nostres éssers estimats que hem perdut i per als quals desitgem precisament el destí que hem contemplat el dia anterior. La visita als cementiris i sobretot la pregària pels nostres difunts en aquest mes dedicat a ells hauria de continuar essent un senyal d'identitat cristiana en una societat on es va secularitzant cada dia més la manera de viure la mort humana.

Diumenge XXX de durant l'any | Cicle B

Lectura del llibre del profeta Jeremies (31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien, tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

Salm responsorial (Salm 125)

És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Lectura de la carta de sant Pau als cristians hebreus (5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiat l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon.

Tampoc el Crist no s'atribuí a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi!» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci?» Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

2

full

«L'aigua renova l'estepa» | Mn. Marc Majà Guiu

El salm d'aquest diumenge, un dels més joiosos i emocionats del salteri, ens brinda una pregària que conté una comparació preciosa: «Renoveu la nostra vida, Senyor, com l'aigua renova l'estepa del Nègueb!» De quina manera l'aigua renova l'estepa? L'estepa és una vasta planura erma o estèril. L'aigua que hi cau la renova a través d'un procés suau i lent: l'aigua palpa la terra, s'hi introdueix, omple les seves diverses cavitats i, finalment, la fecunda, permetent-li d'arribar a donar fruit. L'aigua, per tant, no renova l'estepa destruint la seva terra per crear-ne una de diferent, sinó que ho fa reconstruint la mateixa terra que ja existia.

Així és com actua la gràcia de Déu. Hi ha un principi llatí molt clar i encertat que recull bé aquesta comparació:

«gratia non tollit naturam sed perficit», és a dir, «la gràcia no destrueix la naturalesa sinó que la perfecciona». I això és així, d'una manera especial, en la relació entre Déu i cadascun dels homes i dones. En efecte, davant l'home pecador, Déu vessa la seva gràcia no per destruir-lo sinó per reconstruir-lo, això és, per purificar-lo de l'esterilitat de l'egoisme i convertir-lo a la fecunditat de l'amor.

Contemplem l'Evangelí d'avui: Jesús no retorna la vista al cec Bar-Timeu a base d'implantar-li uns ulls que no tenia, sinó que, per la seva fe, el Senyor és capaç de donar vida nova a aquells ulls secs. Demanem al Senyor, amb la humil insistència de Bar-Timeu, que renovi la nostra naturalesa, tantes vegades presa del pecat, a fi que puguem donar fruits de vida eterna.

Et vitam ventúri saéculi | Romà Casanova, bisbe de Vic

Els cristians en les darreres paraules de la professió de fe, com pedra clau que tanca l'arc, tenim l'afirmació: «Espero la resurrecció dels morts, i la vida de la glòria.» La fe cristiana creu en Déu únic, en la Trinitat indivisible. És això el que expressa fonamentalment el credo. Creiem en el Pare, en el Fill i en l'Esperit Sant; però creiem en el Déu U i Tri perquè ell ens ha manifestat la seva obra de salvació a favor nostre. En l'obra salvífica és manifesta qui és Déu amb tota veritat.

Les darreres paraules del credo ens porten a confessar l'obra de Déu a favor nostre en la seva plenitud. L'obra de la creació, de la redempció i de la santificació té com a finalitat la vida eterna dels homes creats per amor i cridats a viure en plenitud amb Déu. La negació de la vida de la glòria significaria la negació de Déu mateix. És salvant-nos que Déu se'ns revela. La victòria sobre la mort és la salvació definitiva que el Pare per mitjà del Fill ens ha donat, com a do misericordiós. En Crist ja ha començat aquesta plenitud de vida per a la humanitat. L'Esperit Sant és la primícia de la nostra herència (cf. Ef 1,4) mentre peregrinem per aquest món.

Però com podem concebre aquesta vida eterna? Una participació solitària en la glòria de Déu? Podem concebre-la en un aspecte més comunitari? El Concili Vaticà II ens parla d'aquest tema en el capítol VII de la *Lumen gentium*. «L'Església, a la qual som cridats en Crist Jesús i en la qual, per la gràcia de Déu, ad-

quirim la santedat, només es realitzarà plenament en la glòria celestial» (núm. 48). El concili ens parla de l'Església, Cos de Crist, com el subjecte de la participació en la glòria del cel. L'obra de salvació de Déu és la incorporació al Cos de Crist, que és l'Església, dels redimits per la sang del Fill de Déu, plens de l'Esperit Sant. És tota l'Església, Cos de Crist, la que és cridada a la vida per sempre. La comunió amb Crist que fa de nosaltres el seu Cos no mor. La vida de la glòria és continuació de la vida de fills de Déu, peregrinant per aquest món. L'obra de la salvació en la plenitud és la participació en les noces eternes de Déu amb la humanitat. L'Església, esposa de Crist, unida definitivament al seu Espòs, formant del tot i per sempre un sol cos amb ell, participarà de la vida eterna, de l'amor etern, de la felicitat per sempre. I entre tots els redimits regna la unitat consumada, imatge i efecte de la unitat de les Persones divines entre elles.

Però aquesta afirmació no exclou la responsabilitat de cada persona humana davant de Déu i del seu amor misericordiós. Llegim també en el Concili Vaticà II: «Abans de regnar amb Crist gloriós, tots ens declararem davant el tribunal de Crist, per a rebre cadascú allò que li pertoca, segons que hagi fet el bé o el mal (cf. 2Co 5,10), i a la fi del món els qui hauran fet el bé aniran a la resurrecció de vida i els qui hauran fet el mal a la condemnaació (cf. Jn 5,29; Mt 25,46)» (*Lumen gentium*, 48).

Agenda litúrgica de la setmana

28 ■ Diumenge XXX de durant l'any / Cicle B. Sant Simó i Sant Judes Tadeu. Sant Alfred, laic (849-899).

Lectures: Jeremies 31,7-9 / Salm 125 / Hebreus 5,1-6 / Marc 10,46-52

Litúrgia de les hores: Setmana II

29 ■ Dilluns. Sant Narcís, bisbe i màrtir (s. IV).

Lectures: Efeis 4,32-5,8 / Salm 1 / Lluc 13,10-17

30 ■ Dimarts. Sant Alfons Rodríguez, religiós (1531-1617).

Lectures: Efeis 5,21-33 / Salm 127 / Lluc 13,18-21

31 ■ Dimecres. Sant Quintí, màrtir (†287).

Lectures: Efeis 6,1-9 / Salm 144 / Lluc 13,22-30

1 □ Dijous. Tots Sants.

Lectures: Apocalipsi 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1Joan 3,1-3 / Mateu 5,1-12a

2 ■ Divendres. Fidels Difunts. Sant Victori, bisbe (s. III). Sant Tobies, màrtir (s. VI).

Lectures: Job 19,1.23-27a / Filipencs

3,20-21 / Salm 24 / Joan 14,1-6

3 ■ Dissabte. Sant Martí de Porres, religiós (1579-1639). Sant Ermengol, bisbe (†1035). Sant Pere Almató, màrtir (1830-1861). Santa Sílvia, laica (s. VI).

Lectures: Filipencs 1,18b-26 / Salm 41 / Lluc 14,1.7-11

4 ■ Diumenge XXXI de durant l'any / Cicle B. Sant Carles Borromeo, bisbe (1538-1584). Sant Eimeric, laic (1007-1031)

Lectures: Deuteronomi 6,2-6 / Salm 17 / Hebreus 7,23-28 / Marc 12,28b-34

Sant Joan d'Àvila, doctor de l'Església | Adrián Ríos Bailón

El diumenge 7 d'octubre, en la santa missa d'obertura de la XIII Assemblea del Sínode dels Bisbes, el Sant Pare va proclamar, en la plaça de Sant Pere del Vaticà, sant Joan d'Àvila, doctor de l'Església Universal.

Aquesta notícia pot suscitar en nosaltres moltes qüestions: Què és un Sínode? Què significa ser doctor de l'Església Universal? I, sobretot, qui és sant Joan d'Àvila? Comencem a respondre en sentit invers a l'ordre d'aquestes preguntes.

En la història de l'Església, plena de llums amb algunes ombres, sempre hi ha hagut sants que, fins i tot enmig dels episodis més desfavorables per a l'opinió pública, han il·luminat amb la seva vida i els seus escrits la resta dels cristians. És el cas de sant Joan d'Àvila, nascut el 6 de gener de 1499 a Almodóvar del Campo (Ciudad Real) i ordenat sacerdot en 1526. Visqué, per tant, els combats de la Reforma protestant i l'abandó massiu de l'Església al centre d'Europa.

Empès pel seu zel apostòlic, marxa a Sevilla amb intenció d'embarcar-se com a missioner a Mèxic, però l'arquebisbe de Sevilla, Alonso Manrique, entusiasmat amb els seus sermons, el frena i li demana que exerceixi el seu ministeri a Andalusia.

Aquesta reformulació de la seva inquietud tindrà un fruit abundant en les terres del sud d'Espanya. Des de llavors serà considerat l'«apòstol d'Andalusia». En el pla intel·lectual, el Mestre Àvila, gelós per la formació sacerdots i laics, funda col·legis i seminaris, com també la Universitat de Baeza. Urgit per aquesta mateixa preocupació intervé amb els seus Memorials en el Concili de Trento, a través de l'arquebisbe de Granada, Pedro Guerrero.

No menys fructífera va ser la seva vida espiritual i apostòlica. De l'exemple de la seva mortificació i austeritat, així com de la seva afinada predicació, el Senyor se'n serveix per a suscitar les vocacions de grans sants com sant Joan de Déu o sant Francesc de Borja. També era admirat per sant Ignasi de Loiola i els seus fills, cosa que explica l'enorme relació de

sant Joan d'Àvila amb la Companyia de Jesús. Encara que desestimés d'entrar-hi, va aconsellar molts dels seus dirigits a ingressar en les seves files. També l'altra doctora de l'Església, Teresa d'Àvila, espera els consells del Mestre abans de donar per acabat el seu «Llibre de la vida».

Malgrat la seva estesa fama per la geografia espanyola, com Salamanca, Alcalá de Henares o Extremadura, la ciutat que ara per ara ens ve a la ment a l'hora de parlar del nostre nou doctor és Montilla (Còrdova). Allí va morir, i en el seu santuari, regit per la diòcesi de Còrdova, es veneren les seves restes. Els seus rectors han disposat aquell lloc sagrat per a acollir pelegrinatges, recessos i trobades de formació sobre l'espiritualitat avilista. El papa Benet XVI va dir d'ell en l'homilia del proppassat 7 d'octubre que «estava dotat d'un ardent esperit missioner. Home de Déu, unia l'oració constant amb l'acció apostòlica».

La declaració del seu doctorat universal en l'Església el converteix en testimoni «lluminós» per la seva saviesa de Déu, tal com es reflecteix en els seus escrits, entre els quals cal destacar la seva obra *Audi filia*. Resulta curiós que aquesta obra la comencés durant la seva reclusió en la presó de la Inquisició de Sevilla, acusat d'haver sostingut tesis sospitoses en les seves predicacions, i que precisament aquesta

obra mestra de l'espiritualitat espanyola fos inclosa gairebé trenta anys després en el catàleg de llibres prohibits per l'inquisidor Fernando de Valdés, cosa que obligarà sant Joan d'Àvila a revisar-lo. Aquest és el motiu pel qual l'autor no veurà publicada la seva obra, car veurà la llum en 1574, quatre anys després de la seva mort a Montilla.

El Sant Pare va destacar que era «un profund coneixedor de les Sagrades Escripures [...] que va saber penetrar amb singular profunditat en els misteris de la redempció obrada per Crist per a la humanitat». Aquest esdeveniment eclesial és emmarcat en l'obertura del Sínode dels Bisbes sobre la Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana. A sant Joan d'Àvila li arriba la declaració del doctorat en el moment en què l'Església reflexiona sobre la necessitat d'un nou ardor i una major autenticitat en el testimoni dels catòlics perquè els allunyats tornin al camí del Senyor, interpel·lats pel compromís i l'alegria de l'Església que segueix els seus passos.

El Sínode, que és l'estructura col·legial prevista des del Concili Vaticà II per a aconsellar el Sant Pare en el govern de l'Església, està mostrant aquests dies la necessitat de viure el zel missioner que descobrim en sant Joan d'Àvila i la seva autenticitat de vida cristiana per a una millor i més apassionada transmissió de la fe.

Diversos són els Pares Sinodals que van repetint la idea de Benet XVI d'una Nova Evangelització que neix de la reconciliació amb Déu i amb els homes. La correspondència amb les seues dirigents espiritualment i el mateix *Audi filia* adreçat a Sancha Carrillo per al seu creixement espiritual avalen el seu zel per la conversió de les ànimes en la confessió i la direcció espiritual. Podem comprovar, per tant, com els sants, a exemple de la vida de Jesucrist, no perden actualitat. Més de quatre segles més tard, els escrits del Mestre Joan d'Àvila i el seu exemple de vida són un referent per a sacerdots i seminaristes, essent patró del clergat secular espanyol des de la seva declaració com a tal el 31 de maig de 1971.

«Urna sepulcral de Sant Joan d'Àvila»

Nota de l'episcopat català davant les eleccions al Parlament el pròxim 25 de novembre

El poble de Catalunya ha estat convocat a elegir els seus representants al Parlament. Aquesta convocatòria d'eleccions democràtiques es fa en un moment particularment delicat, sobretot, per la situació de crisi econòmica greu que travessa la nostra societat, i també per la transcendència de les opcions polítiques per al futur.

L'Església vol continuar servint la societat catalana, com ha fet al llarg dels segles, reconeixent els canvis profunds, socials i culturals que s'hi han produït en els últims anys i també els que s'estan produint en aquests darrers mesos. Ho fa tenint presents aquelles paraules emblemàtiques amb què s'iniciava la constitució *Gaudium et spes* del Concili Vaticà II, de l'inici del qual en celebrem el cinquantè aniversari: «La joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes contemporanis, sobretot dels pobres i de tots els qui sofreixen, són també la joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res de veritablement humà que no trobi ressò en el cor d'ells» (GS, 1).

D'acord amb aquest esperit, el bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense volem recordar a tots els catòlics i a tots els homes i dones de bona voluntat que viuen i treballen a Catalunya la necessitat de respectar en tot moment els principis ètics fonamentals, que han estat expressats pel pensament social de l'Església: la dignitat de tota vida humana, des de la concepció a la seva mort natural; el valor de la democràcia, el diàleg i la voluntat d'acord com a formes de resolució de conflictes; el deure de tots, especialment els governants, d'afavorir sempre el bé comú com a objectiu prioritari; la importància de la justícia distributiva i de la justícia social per a regular l'economia de mercat; l'atenció solidària als més vulnerables; la defensa dels drets de les persones i dels pobles, i el respecte a les minories, com a base irrenunciable de qualsevol construcció política; el rebuig de tota actitud adreçada a atiar la divisió social o la violència; la promoció de la pau i la fraternitat entre els homes i els pobles.

En un règim democràtic, cada ciutadà ha de poder manifestar les pròpies conviccions i fer camí

amb els altres, pensant que «una societat que, en tots els seus nivells, vol positivament estar al servei de l'ésser humà és la que es proposa com a meta prioritària el bé comú, en quant bé de tots els homes i de tot l'home» (*Compendi de la Doctrina Social de l'Església*, núm. 165).

També volem subratllar que les eleccions democràtiques exigeixen el dret i el deure d'exercir el propi vot, amb llibertat i responsabilitat. Aquests requisits es compleixen només si els ciutadans, a més de gaudir de les condicions externes que assegurin l'absència de coacció, també reben una informació verídica i completa de les diferents opcions polítiques, de manera que puguin fer-se un judici responsable a l'hora de decidir el seu vot. Com ja dèiem fa un any, «avui s'han manifestat nous reptes i aspiracions, que afecten la forma política concreta com el poble de Catalunya s'ha d'articular i com es vol relacionar amb els altres pobles germans d'Espanya en el context europeu actual. Com a pastors de l'Església, no ens correspon a nosaltres d'op- tar per una determinada proposta a aquests reptes nous, però defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i que recerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat. El futur de la societat catalana està íntimament vinculat a la seva capacitat per a integrar la diversitat que la configura» (*Al servei del nostre poble*, 2011, núm. 5).

Finalment, cal tenir present el deure dels ciutadans a participar activament en les eleccions legítimes, com a membres responsables de la societat, i així mateix exhortem tots els cristians que intensifiquin la seva pregària per demanar que els futurs esdeveniments polítics afavoreixin el bé comú, la veritat, la justícia i la pau.

Barcelona, 5 d'octubre del 2012

Els adoradors de la diòcesi pregunen i es reuneixen a Manresa

El diumenge dia 30 de setembre es va celebrar la XX Jornada d'Espiritualitat Adoradora. Aquesta festa va començar el 24 d'octubre de 1971 per potenciar l'Adoració Nocturna de tot Catalunya i poder fer que tots els adoradors es trobessin un cop cada dos anys i així poder passar un dia de germanor.

L'ànima i fundador d'aquests actes és el Sr. Joaquim Riera Badia, actual president de la Secció Nocturna de Manresa, que també és el president del Consell Diocesà de l'Adoració Nocturna de Vic i delegat de Zona Catalana de l'Adoració Nocturna Espanyola. Al matí, es féu la recepció de tots els adoradors i a continuació Mn. Joan Antoni Mateo va oferir una ponència a la Cova de Sant Ignasi. Al migdia es va celebrar la missa a l'església de la Santa Cova i abans de començar es van donar les noves insígnies als adoradors. En acabar la missa es feren quinze minuts d'exposició del Santíssim.

Seguidament es féu un dinar amb tots els adoradors i durant la sobretaula es reté homenatge a les persones que han destacat per algun motiu. Aquest any ha estat homenatjada una adoradora de Manlleu per la seva constància i assistència a l'adoració d'aquesta secció. També s'ha fet un reconeixement a tres adoradores i un adorador de Manresa pel seu

lliurament a l'adoració, ja que tots quatre vénen de fora de Manresa, des de fa més de sis anys: una ve de Moià, una altra de Calaf, una altra de Reus i un de Calders. Per últim, els adoradors de tot Catalunya varen fer un homenatge al Sr. Joaquim Riera Badia per la seva entrega a l'adoració i per la seva fortalesa per a animar tothom a seguir el camí de l'adoració del Santíssim Sagrament. El senyor bisbe va tancar la trobada amb la seva benedicció.

Cent anys de la «Petita Catedral del Bages»

Així diuen que va qualificar l'església parroquial actual d'Artes el venerable bisbe de Vic Josep Torras i Bages quan la va consagrar el dia 14 de setembre de 1912, donada la seva magnitud esplendorosa.

Per a commemorar el primer centenari d'aquesta efemèride, el diumenge dia 23 de setembre l'església es va vestir de festa per a una solemníssima eucaristia presidida pel bisbe Romà, acompanyat de diversos preveres que hi han prestat o hi presten els seus serveis pastorals i altres de l'arxiprestat. El Cor Artesenc, dirigit pel seu fundador, Mn. Pere Soldevila, hi va donar relleu amb els seus cants, alguns dels quals repetien els que es cantaren en la missa de l'endemà de la cerimònia de la dedicació de l'edifici al servei del culte diví i aliment espiritual dels fidels.

Al final de la missa l'actual rector, Mn. Canisi Niyonsaba, cridà diversos col·laboradors de diferents activitats parroquials i els preveres que hi havien estat rectors o vicaris i els lliurà un record del centenari. Tots els presents foren obsequiats amb un opuscle amb els cants de la missa bellament il·lustrat amb fotos retrospectives i actuals.

Arrels i ales | Josep Maria Rovira Marsal.....

Vaig llegir no fa gaire una citació que deia més o menys així: «Hem de deixar dos llegats als nostres fills: l'un, arrels; l'altre, ales.» Encara que a primer cop d'ull pugui semblar que conté una contradicció, penso que dóna, de forma simbòlica, la doble dimensió de l'educació, recollint dos grans objectius que s'han de compaginar i fer factibles alhora. Les arrels que fixen a terra i les ales que permeten aixecar el vol, poden ser símbols de la mateixa tasca educativa?

Doncs, sí. Potser per això és tan difícil educar bé... potser per això es pot considerar l'educació un art. Arrels, vol dir donar fonaments sòlids i models de referència que donin respostes segures i fermes a moltes qüestions de la vida.

Ales, vol dir aconseguir l'autonomia necessària per a fer un bon ús de la llibertat. Ambdues coses no solament no es contradueixen, sinó que es donen sentit mútuament. La primera fa possible la segona, i aquesta completa la primera. Totes dues requereixen l'atenció necessària. Faríem un mal servei als fills si trenquéssim l'equilibri necessari entre l'una i l'altra. Estem en el punt idoni d'aquest equilibri?

No podem pensar que allò que els nostres fills han d'aprendre els arribarà ja d'alguna manera a través de no se sap què, o potser a través de la seva pròpia ex-

periència. Hi ha molts joves confosos i dispersos perquè els seus pares ho van creure així o van actuar per desinterès com si ho creguessin. Joves a qui els seus pares han ensenyat molt poca cosa. No els han dit com comportar-se. No els han explicat com controlar les seves forces ni com organitzar les seves idees.

És cert que, com diu Chesterton, «hem d'estar bastant segurs d'una cosa per a dir-la a un nen», però seria imperdonable no transmetre allò de què estem segurs, com seria un absurd concloure que, com que no estem segurs de res, més val no posar-s'hi. Ho seria perquè no és veritat, i perquè, en tot cas, hauríem de fer el suficient i sincer exercici de reflexió sobre les coses importants de la vida, pensant en la responsabilitat que tenim de donar criteris clars als nostres fills sobre elles.

El quefer educatiu té també el sentit de crear autonomia: parcel·les d'autonomia. Sabrem promoure la presa de decisions, apropiades a cada edat, i de les quals hauran de responsabilitzar-se, perquè d'aquesta manera vagin adquirint la capacitat d'exercir la seva llibertat. L'excessiva protecció o el fer les coses per ells, no ho afavorirà pas. Com tampoc no ho afavorirà un clima excessivament autoritari que deixi poc marge a la iniciativa. Arrels i ales... Heus aquí un doble repte que resumeix la tasca educativa.

Pel·lícules | *Una vida nueva*, de Yeo-haeng-ja.....

amb commovedors silencis i diàlegs, bella fotografia en una trama realista, respectuosa i oberta a l'esperança.

92 minuts. Corea del Sud, 1975. Una nena és abandonada pel seu pare en un orfenat catòlic: la criatura viu, tancada en si mateixa, amb l'esperança que tornarà a ser recollida. Sense entrar en judicis o en motivacions sobre els fets que relata, la directora —francesa d'origen sudcoreà— aconsegueix de presentar una bonica història,

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbat
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 889 19 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60